

ČERŇY

MARTIN JURÍK

MARENČIN PT

Č I E R N Y

Martin Jurík

Čierny

*Prípadná podobnosť knižných
postáv je samozrejme čisto náhodná.
Nedomýšľajte si viac ako treba.*

© Martin Jurík, 2011, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2011, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover © Tomáš Roller
Layout © Marenčin Media, s. r. o.
855. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0694-1 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0695-8 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0696-5 (ePub)

Zopár slov autora k reedícii

„Čierny“ tu už bol hodne dlho. Či v mojej mysli, alebo v reálnej podobe. Táto kniha totiž vyšla v roku 2011 pod názvom „Kým nás smrť nerozdelí“. Pod názvom, z ktorého som ostal dosť nešťastný, lebo nie je môj, neodzrkadľuje ducha knihy, nereflektuje príbeh. Knihu som v roku 2009 začal písať a koncom 2010 dokončil práve pod názvom „Čierny“. Ide totiž o príbeh o pomste. Žiaden polit-triler, žiadna mafia. Pomsta. Rýdza, surová, neúprosná, bytostná. A pomsta je čosi temné, zlovestné a nezmazateľné ako hriech samotný. Je to čierny flak, ktorý viac z duše nezmyjete.

1. časť

Pomsta je to najlepšie sústo,
aké sa v pekle varí.

Walter Scott

I.

Červená

Odraz v zrkadle ukazoval dve siluety sediace takmer bez pohnutia na kraji manželskej postele, upratanej a upravenej s toľkou dávkou úzkostlivej starostlivosti, až sa mohlo zdať, že ju vôbec nepoužívali. Nebolo im vidieť do tváre, obaja mali zvesené hlavy a dívali sa niekam pod spodný pozlátený rám veľkého zrkadla, akoby sa obávali, že sa v ňom stretnú s pohľadom dvojníka toho druhého. Odraz spálne ponorenej do sivého ranného pološera zachytával popri pripravenom kufríku, zbalenom notebooku a oň opretej kabelky hádam už len pokus o zopár slov, ktoré sa zrodili niekde v zovretí hĺbky brušnej dutiny a zostali uviaznuté v hrdle, kľčovito sa derúc von.

„Tak...“ povedal Adam po hlbokom nádychu a prerývanom výdychu, „...šťastnú cestu potom.“

Ženská postava sa pomaly zdvihla, pristúpila k batožine a znave- ne pôsobiacim pohybom si prevesila notebook cez plece.

„O tri týždne,“ vyriekla ticho, ale sebaisto.

„O tri týždne...“ zopakoval Adam, ale to už kráčala z izby von, ťahajúc za sebou kufřík, s kabelkou v ruke. Vo dverách sa zastavila a pootočila.

„Možno sa sem už viac nevrátim. Možno odídem priamo k ma- me a začnem si hľadať byt.“

On len mlčky, sotva badateľne prikývol.

„Tri týždne sú dostatočne dlhá doba. Som rada, že budem môcť byť sama. Potrebujem to. Potrebujeme to obaja.“

Adam len opatrne preglgol a stále sa díval pred seba.

„Vždy som si myslela...“ na chvíľu sa odmlčala. „Vždy som si

myslela, že nedokážem žiť bez teba. Teraz už však neviem žiť ani s tebou. Nie takto. Nevládzem viac...“

Opäť len nemo prikývol. Tušil to ešte predtým, ako to pred pár dňami prvýkrát nahlas vyslovili. Viselo to vo vzduchu. Všade, v celom novom dome, do ktorého sa práve nasťahovali, v každej izbe, v kúpeľni, na záchode, v predsieni či v záhrade. A najmä v spálni, ktorá mu pripadala čisto na okrasu. Pocit olovenej hmly ťažiacej pľúca sem prišiel spolu s nimi a oni sa v naivnej viere usilovali presvedčiť jeden druhého, že svoj vzťah rozuzlia zmenou prostredia podobne, ako sa mnohé páry zúfalo pokúšajú zostať spolu splodením dieťaťa.

„Musíme si to celé vyjasniť a niečo spraviť, kým si nenájdeme milencov alebo sa nezačneme nenávidieť,“ dodala polohlasne. Potom otočila hlavu. „Tak ja teda idem,“ zašepkala.

Adam zdvihol pohľad.

„Šťastnú cestu... a nestráť sa v Budapešti.“

„Ďakujem.“

„Janka?“

„Áno?“

„Dávaj si na seba pozor... ľúbim ťa.“ Tie dve posledné slová dodal už len sám pre seba.

Sama zaskočilo, čo sa dopyčul. Zviera pohár s whisky a bez prestania ním krútil raz na jednu, raz na druhú stranu. Cítil na sebe Adamov pohľad, ale neodvážil sa ho opätovať, iba sa uprene díval na akúsi poloprázdnu fľašu martini na policičke za moletnou čašníčkou. V danej chvíli bol rád, že našli miesto pri barovom pulte a nemuseli sedieť oproti sebe.

„Je nádej, že sa vráti?“ spýtal sa Adam po nejakej chvíli. Bola to už jeho druhá otázka v ten večer. A asi druhá v živote, čo jeho známym od neho kedy počul.

Moja whisky musí byť už úplne teplá, pomyslel si Samo. Nedomákal pochopiť, prečo sa Adam vybral práve za ním. A prečo mu to všetko vôbec rozpráva. Poznali sa už dlhé roky cez partiu, ktorá spolu chodievala na horárske chaty, v lete k moru a v zime sa lyžovať. Samo si však až dnes uvedomil, že s Adamom sa o osobných

veciach nikdy nerozprávali. Nie len on, ale ani nikto z ostatných. Adam stelesňoval málovravného kľudasa, ktorý ich akoby len sprevádzal, predstavoval presný a spoľahlivý článok v reťazci, ktorý vždy počúval a milo sa usmieval. Prečo bol vlastne v partii? Vďaka svojej extrovertnej a šarmantnej manželke, ona ho do nej priviedla a každý ich spoločný známy mužského pohlavia bol do nej platonicky zamilovaný. Vďaka tomu, že neprekážal a po čase si naňho zvykli. Časom sa Adam stal dokonca neodmysliteľným, bez neho to nefungovalo, partia strácala svojho najlepšieho diváka, svojho McGyvera, drevorubača, inštalatéra, staviteľa stanov, správcu nafukovačiek, strážcu ležadiel či umývača riadu. Ak náhodou niekedy chýbal, všetci to vnímali ako nepohodlie, lebo nikto nemal taký vzťah k praktickým veciam ako práve Adam. A teraz sedel napravo od neho, upieral naňho hlboké sivé oči, ruky mal bez pohnutia položené pred sebou.

„Nádej je vždy,“ zachrípnuto zachrčal Samo a nalial do seba celý obsah pohára, „otázne je len, či to má zmysel.“

Vedel, že je rad na ňom. Adam od neho čakal nejakú odpoveď. Niečo, s čím by sa mohol vrátiť do nového prázdneho domu a uvažovať o tom. Niečo, čo mu poskytne aspoň akýsi racionálny základ toho, čo sa odohralo. Premýšľal, ako začať.

„Muž je ako kozmonaut a žena ako vesmír. A vesmír je nekonečný. Nekonečný vo svojej nevyspytateľnosti.“ Vedel, že Adam si príliš nepotrpí na prirovnania ani na obrazotvornosť. Nikdy toho nenahovoril veľa, a keď sa už ujal slova, vyjadril sa vecne a stručne, v jednej vete dokázal zhrnúť podstatu celého príbehu. Rovnako však Samo poznal jeho záľubu vo hviezdach – keď trávili spoločné dovolenky pri mori, Adam zostával sedieť na ležadle dávno po tom, čo si všetci ľahli spať, a hľadel na nočnú oblohu.

„Preto musí každý muž počítať s tým, že za svoj život nikdy celý vesmír nepreskúma.“ Vety sa z neho drali pomaly, ťažko, Samo sa usiloval z celej sily sústrediť na to, aby na ňom nebolo badať nervozitu. Náhle si uvedomil absurdnosť situácie. On, v partii známy ako najväčší extrovert, sebaistý, drzý, prelietavý záletník a sukničár, rozprával teraz o partnerstve človeku, ktorý mal za sebou desaťročie nerušeného, obdivuhodne šťastného manželstva. On, ktorý si

ženu vždy s úsmevom predstavil ako vagínu s vysávačom v ruke, mal vysvetľovať niečo človeku, ktorý bol až bigotne presvedčený o hlbokých partnerských hodnotách. *Možno tie moje kecy, pomyslel si, všetky tie moje chvastavé kecy o víťazstvách medzi roztriahnutými stehnami dávajú tomuto človeku pocit, že o ženách niečo viem.* V duchu pokrútil hlavou.

„V žene nikdy nesmieš vyvolať pocit, že si si ňou absolútne istý, že po okrúžkovaní pred oltárom je pre teba samozrejmosťou.“ Ako inak mu to mal povedať? Že k samici sa má správať ako krotiteľ k zvieratú, lebo ona naozaj tým zvieratom je? Že na ňu musí ísť cukrom i bičom zároveň? Že si nesmie od strachu obsrať všetky zježené chlpy na zadku, keď naňho začne vyčítavo hučať, ale vziať ju s mierne ľahostajným nadhľadom do náruče, pohladíť ju po hrive, povedať „ty môj malý hlupáčik,“ hodiť ju na matrac a vykefovať jej tie nálady a precitlivenosti z hlavy hneď niekoľkými orgazmami tak, že bude aspoň deň behať po svete s blažene nahlúplym úsmevom na tvári?

„Popri istotách žena potrebuje aj zmeny. Okrem zabezpečenia a stopercentnej lásky aj neustále napätie, vzrušenie, romantiku.“ Alebo mu mal na rovinu povedať, že ženy vo svojej podstate netúžia po dobrých a slušných chlapcoch, ale po pukušiteľoch, zvodcoch, manipulátoroch, trýzniteľoch a despotoch v posteli?

Po tom, ako mu barmanka priniesla ďalšiu whisky, sa rozhodol pozrieť na Adama. Ten stále sedel bez pohnutia. Jeho držanie tela zostávalo pevné až aristokratické, aj keď mal dojem, že ho zbadal jemne sa chvieť. Jeho jasné sivé oči sa naňho neprestávali pokojne dívať, keď sa však Samo otočil, uhli pohľadom.

Samo vzal medzi prsty nový pohár a jemne ním zakrúžil, až kocky ľadu zahrkotali medzi sklenenými stenami. Nervozita ho prešla. Dostal zo seba to podstatné. Stal sa znovu sebaistejším, cítil sa o niečo viac vo svojej koži. Nadýchol sa. V duchu sa zaprisahal, že ak sa Adam s Janou rozídu, nechce ho viac osobne stretnúť a bude sa mu cielene vyhýbať. Ďalšie podobné rozhovory, alebo skôr do strnulej vážnosti štylizované monológy, by asi nevydržal.

„Vieš, Adamko, poznám ťa už nejakú dobu. Nemôžem povedať, že ťa poznám dobre, len toľko, koľko dovoľíš ty. Myslím si však, že

si dobrý chalanisko. Dobrý až príliš. Tej tvojej by si zniesol aj modré z neba, či postavil Tádž Mahal. Dal jej všetko, čo jej na očiach uvidíš.“ Švihácky pozdvihol pohár k perám a glgol si. Whisky chutila dobre – bola číra, chladná, lahodná. Konečne vnímal jej chuť. „Žene však nikdy nemôžeš dať všetko naraz. Inak jej už nebudeš mať čo dať potom.“

Jana sa zľahka opierala o stenu a so založenými rukami zdanlivo skúmala veci porozkladané po posteli. Hlavou jej pritom blysko, že pred spaním bude musieť odpratať hromadu papierov zo školenia, odpojiť notebook a schovať kabelku. A, samozrejme, niečo spravíť s Danielom, ktorý sa v tom všetkom rozvaľoval a ešte stále sa veselo pohrával s poloprázdnu fľašou šampanského.

„Dá sa im všetkým len závidieť,“ nadhodil Daniel posmelený alkoholom a poukázal hrdlom fľaše na predmety okolo seba, „že majú pravidelné miesto v tvojej posteli.“

„Veď aj ty tam teraz ležíš.“

„Áno, ale len ležím.“ Zatváril sa tak nevinne a roztomilo, že ju zaskočil nečakaný príval nehy.

„Hlava už nebolí? A čo krk? Poď sem, trochu ti ho postláčam.“

Mlčky sa pohla a sadla si na okraj posteľe. Daniel sa zahniezdil, prisunul sa a odhrnul jej vlasy. Dotyk jej pleti ho zelektrizoval od samého napätia. Pokožku mala jemnú ako novorodenec, pevnú a hladkú. Ruka mu po chvíli automaticky sklzla na jej plecía a nenápadne sa pritom pokúšala zhodiť župan z ramien. Jana sa nebránila a župan klesol. So zatajeným dychom sa chvíľu díval na jej belostnú šiju a obnažený chrbát. Končekmi prstov jej prešiel po lopatkách, ucítiať v nich zrýchlený tlkot svojho srdca. Pohladiť jej ramená až smerom k laktom, všimajúc si pritom náznaky vznikajúcej husej kože. Len čo sa mu dlane rozbehli vpred a v jeho mysli sa horúčkovo zjavila po naplnení bažiaca predstava dotyku bradaviek, stisnutia prsníkov a krku posiateho bozkami, zastavila jeho pohyb. Pomaly, ale odhodlane. Zápästiami o zápästia odtlačila jeho ruky, napravila si župan a postavila sa.

„Nie, Danko,“ povedala takmer šeptom a zavrtila hlavou.

„Ale prečo...?“ vyhrkol, hneď si však zahryzol do jazyka a usilo-

val sa zastaviť príval dvíhajúcej sa paniky, uvedomujúc si, že ju môže v kritickom okamihu stratiť úplne.

Čo mu mám povedať? vírilo jej myslou, že som ešte pred chvíľou mala sto chutí mu podľahnúť, už to však nedokážem a práve teraz nechcem dokonca zniesť ani len jeho prítomnosť?

„Stalo sa niečo? Urobil som niečo zle? Lebo ak áno, rád by som to napravil.“

„Nič sa nestalo,“ prinútila sa k úsmevu, oprela sa o rám dverí, skrížiac si ruky na prsiach, a zaryla pohľad do koberca.

„Nechcem... nechcem, aby si si myslela...“ rozblabotal sa ospravedlňujúco Daniel, „nechcem, aby si si myslela, že ťa chcem nejako zneužiť, že... že keď ti je zle, že chcem...“

Jana sa zašklabila. Chcela mu povedať, nech sa netvári ako idiot, veď počas celej doby tohto flirtu šlo obom len o jedno. Šlo o hru s vopred napísaným scenárom. O naťahovanie sa, o iskrenie, o horúčavu v hlave, o šteklenie v podbruší. Len záver zostal nerozhodnutý, niekde v nejasnej réžii svedomia.

„Ani ja nechcem,“ zavrtila odmietavo hlavou, „nechcem už v tomto ďalej pokračovať.“

„Ale... ale...“ Daniel cítil, ako mu srdce búši v spánkoch, a pristihol sa, že v spotenej dlani nervózne žmolil plachtu, „mne na tebe záleží, poznáme sa predsa už ako kolegovia a ja som myslel, že medzi nami by mohlo byť viac...“

Spomenula si na Adama, ako zvykol takto so sklonenou hlavou sedieť na kraji postele. Keď mu niečo vytkla, alebo sa chcela s ním rozprávať o ich vzťahu, býval tiež ublížený a zronený ako malý chlapec. Len zostal ticho, nič nevravel. *Dvaja malí chlapci*, povzdychla si. Premýšľala, ako to Danielovi povedať. Ako mu povedať, že predstavoval muža, ktorý jej po desiatich rokoch pomerne nudného manželstva priniesol do života vzrušenie? Že túžila po vášni a po asi roku bez sexu bola kvôli nemu ochotná riskovať neveru? Že ju na ňom tak priťahovala jeho sebaistota, hravosť, drzá dobiedzavosť, striedajúca sa so zdanlivou nedbanlivosťou, jeho šarm a sexepíl? Že pristúpila na jeho hru s nádejou, že nájde východisko z manželského bezvetria? A čo našla? Ďalšieho muža, ktorý sa pri nej menil na jemného a precitliveného chlapčeka?

„Prepáč, že ťa vyhadzujem, ale potrebujem si ľahnúť a vyspať sa.“

Urazene sa zdvihol, zlomene odkrival k dverám a zabuchol ich za sebou. Keby sa na ňu aspoň usmial, dotkol sa jej, vnútil jej bozk na dobrú noc alebo ju mierne capol po zadku a odišiel ako samec, považovala by ho ešte za chlapa.

Veci zhrnula na nočný stolík, schovala sa pod paplón, zhasla a izba sa ponorila do nočného šera. Do šera nejasných obrysov, predstáv, imaginácií. Náhle v ňom uvidela seba, ležiacu doma v manželskej posteli, a pravou rukou sa pokúšala nahmatať toho, ku komu sa chcela pritúliť. Našla len nevyhriaty vankúš a páľčivý pocit osamelosti. Chýbal jej. Ten, ktorý si ju vedel vždy mlčky privinúť, objasť, koho náruč bola tým najbezpečnejším miestom na svete. Chýbal jej ten lojálny, spoľahlivý, tichý muž s hlbokými sivými očami, o ktorom vedela, že pre ňu spraví čokoľvek.

„Dobrá noc, Adam,“ zastonala a ubolene sa prevalila na druhý bok.

Na displeji zvoniaceho mobilu sa zjavilo Janino meno. Adamovi chvíľu trvalo, kým ho nahmatá, nechcel omylom zrušiť hovor. Zároveň však nechcel, aby prestal zvonieť. Rozospatý sa poponáhľal zdvihnúť.

„Zobudila som ťa?“ zaznel jej šeptavý hlas v tme nieisto rozťahane, hlboko a nesmierne sexi.

„Nie... nezobudila,“ odvetil zachrípnuto.

„Prepáč mi, neviem zaspáť. Potrebovala som ťa počuť.“

„To je v poriadku... vôbec nevádi. Aj ja ťa rád počujem...“

„Ja len... že na teba myslím... Čím ďalej, tým viac.“

Adam len súhlasne zahmkal.

„Vieš, uvedomila som si, že v živote nemôžeme mať všetko. Že niekedy, keď chceme ešte viac, môžeme stratiť aj to, čo už máme. A že máme veľa čo stratiť...“

Adam počúval. Chcel zachytiť každé jej slovo, každé zachvenie hlasu.

„Adam...?“

„Áno, som tu, stále.“

„Môžem sa niečo opýtať?“

„Samozrejme.“

„Veríš v nás ešte?“

Pocítil, ako sa mu rozbúchalo srdce. Náhle bol precitnutý, úplne pri zmysloch.

„Verím...“ preglgol.

„Myslím, že sme mnohé nevyslovili, že celý čas sme sa tak málo rozprávali a málo počúvali. Že radšej sme potlačili to, čo nám ležalo na srdci. Že sme sa nedokázali premôcť a navrávali si, veď nejakو bude... Tak rada by som ťa počula, Adam... Tvoj príjemný, mäkký, hanblivý hlas. Aj keď si nikdy nepatril k rozprávačom, mal si a máš vždy čo povedať a aj keď si toho nenahovoril veľa, milovala som počúvať ťa...“

Adam cítil, ako mu zvlhli oči, spuchol nos a jazyk nasiakol slanosťou zovretého hrdla.

„Mne je to tak ľúto,“ jeho hlas zaznel ako vzdialené chrčanie. Dľaňou si podoprel čelo. „Janka, odpusť mi...“

„Ty odpusť mne...“ Zhlboka sa nadýchla a na chvíľu zostalo ticho. Potom prerývane pokračovala: „Mala som ťa počúvať viac, keď som mohla. Brala som ti slová a napokon aj chuť rozprávať sa. Ak chceš, budeme spolu už len mlčať alebo ti budem ležať na hrudi a počúvať tlkot tvojho srdca. Alebo čokoľvek, čo by si mi chcel povedať... Ale aspoň budem s tebou... ak teda budem môcť.“

„Samozrejme,“ zašepkal a slzy sa mu kotúľali po lícach, stiekli mu po zápästí až do rukáva, kde sa stratili. Na druhej strane vnímal aj jej jemný vzlyk a občasné posmrkávanie. Sedeli takto celé minúty, možno to bola polhodina, možno aj hodina. V tme, každý v inej posteli. Obaja nemo počúvajúc jeden druhého i samých seba.

„V sobotu sa vraciame naspäť,“ prehovorila napokon, „veľmi rada by som sa s tebou stretla niekde vonku, na neznámom mieste, ako kedysi, keď sme začínali... V Dunajskej Strede je jedna celkom dobrá pizzeria, tam by som ťa počkala, prišiel by si po mňa?“

„Áno, veľmi rád.“

„Tak rada by som tam sedela oproti tebe, držala ťa za ruku, dávala sa ti do očí a rozprávala sa s tebou o čomkoľvek i o všetkom...“

Adam si jej slová živo predstavoval, ako by sa to už dialo, práve tu a teraz. Predstavoval si ich oboch a plakal od dojatia.

Keď vyrážal z Bratislavy, vládla už tma a sychravý chlad novembrového vetra sa mu opieral o čelné sklo auta. Krátko za Šamorínom si v spätnom zrkadle všimol približujúcu sa spleť modrých a červených svetiel, ktorá sa roztekala cez kvapky mrholenia na horizonte ako atrament na pijavom papieri. Predbehli ho najprv dve sanitky, za nimi onedlho nasledovali tri policajné autá. Adam sa nepohodlne zahniezdil za volantom a cez stierače sledoval pomaly miznúcu svetelnú kaskádu sirén. Spontánne sa načiahol za rádiom a skúšal naladiť stanicu, ktorá by mohla priniesť najčerstvejšie informácie. Pretože ak sa na ceste stala nehoda, nechcel by kvôli nej uviaznuť v zápche a prísť neskoro. Rádiá tentoraz mlčali a z éteru sa šírili len tóny zvyčajnej komerčnej hudby, navodzujúc atmosféru, že sa nič mimoriadne nedeje a svet sa naďalej rutinne točí vo svojich vyšliapaných koľajach. Vo vnútornom vrecku bundy preto našmátral mobil a vytočil Janino číslo. Ozvalo sa zvonenie, nikto však nedvíhal. *Klasický problém žien a mobilných telefónov*, pomyslel si. *Buď ho nepočuje, má stíšené zvonenie, alebo ho nevie vyhrabať zo dna kabelky.* Zľahka si povzdychol a radšej opatrne pridal plyn. Cesta pred ním nejavila žiadne známky niečoho výnimočného, pravdepodobne len niekde došlo k havárii. Niet divu pri tomto počasí. Zostávalo mu ešte niekoľko kilometrov.

Pizzeria ležala na kraji mesta, neďaleko od vjazdu, v jednej z bočných ulíc. Vyhľadal ju ešte predtým na internetovej mape a pokúšal sa zapamätať si jej polohu. Na obrazovke monitora to vyzeralo jednoducho, v prítomí slabo osvetlených ulíc sa trasa javila nejasná a zavádzajúca. Pred očami mu však vyrástol neočakávaný oporný bod. Zamarilo sa mu, že pred sebou opäť vidí spleť blikajúcich svetiel – modrú prechádzajúcu do červenej a naopak. Divné mihotanie prerastalo do jasnej zreteľnosti a priviedlo ho až priamo do cieľa. Zjavila sa pred ním scenéria ako z hollywoodskeho filmu. Rožnú budovu s neónovým nápisom PIZZERIA CAPONE obklopovalo veľké množstvo policajných a záchranárskych áut so

zapnutými majákmi. Pred ňou sa to hemžilo postavami v uniformách a reflexných vestách, po krajoch cesty sa tvorili drobné hlúčky okoloidúcich zvedavcov. Adam so zatajeným dychom vystúpil z auta, ani si neuvedomil, či ho zamkol, či dokonca zabuchol dvere. Krokom, ktorý mu pripadal až bolestivo pomalý, sa hýbal smerom ku vchodu, kde si ho strážiaci policajti v narastajúcom rozruchu ani nestihol všimnúť. Stačili len zlomky sekundy, počas ktorých sa svet úplne zmenil, počas ktorých sa toho odohralo nesmierne veľa. Až toľko veľa, že ľudská duša v podobných momentoch nezvládne celý príval vnemov a pocitov. Zlomok sekundy stačil, aby sa roztvorili dvere a na sietnicu ľudského oka sa vpálil výjav, ktorý zostal nezmazateľný do konca života.

Podaktoré lampy svietili čudne, ich tienidlá viseli nakrivo, z iných trčali len žiarovky. Do miestnosti akoby niekto vrhol obrovskú hrsť hrachu, ktorý sa však od stien neodrazil, ale zanechal na nich čierne dierky a červené roztečené machule. Časť nábytku zostala posunutá, stoličky poprevracané, po dlažbe sa váľali úlomky skla. A medzi nimi sa vo veľkých, pochmúrne sa lesknúcich mlákach topili telá. Nehybne, skamenelo. Jedno z nich okamžite upútalo jeho pozornosť. Trčala spodeň ruka s polovystretým ukazovákam ako na Michelangelovom obraze a vedľa sa po zemi rozlieval prúd hustých hnedých vlasov. Vlasov, ktoré bytostne poznal.

Steny sa pohli, obrysy sa rozochveli, rozmazali a opäť zostrili. Telá na zemi sa ocitli náhle na strope a celý strop bol zašpinený kalužami krvi. Z jednej takej kaluže práve dvíhal prsty po tom, ako sa zatackal a potkol. Zdalo sa mu, že mu v každom okamihu prasknú bubienky a s nimi exploduje aj celá lebka. Miestnosť pretínal ohlušujúci rev. Nevydávali ho však sirény, dral sa z jeho vlastných úst. Chcel ďalej niekam liezť po štyroch, plaziť sa k ukazováku a vlasom, chytiť sa obrusu, niečo ho však pevne držalo a ťahalo preč. Prešiel opäť dverami, na studenší a ostrejší vzduch, ktorý v ňom okamžite vyvolal záchvat triašky a v jeho rytmoch sledoval divoký epileptický tanec svetiel blikajúcich majákov. Celý svet sa hýbal, chvel za tónov nesúrodých zvukov a hlasov, on sa pritom potkýnal, vznášal, niečo ho ťahalo, nieslo preč, preč od seba samého. Len nepatrne rozoznával hlasy ľudí tonúce v nekonečnej zamotanej